

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.552 van 19 februari 2013
in de zaak A. 201.918/XII-6716**

In zake: Marnix ARSCHOOT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jo Goethals
kantoor houdend te 8800 Roeselare
Kwadestraat 151B/41
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD BRUGGE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46 bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 september 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 25 maart 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brugge om Marnix Arschoot bij wijze van ordemaatregel en in het belang van de goede werking van de dienst vanaf 28 maart 2011 over te plaatsen, via terbeschikkingstelling, naar de politie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 217.083 van 29 december 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2012, op welke zitting de zaak is uitgesteld naar de terechtzitting die plaatsvond op 20 november 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaten Bart Staelens en Pieter-Jan Staelens, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Begin maart 2011 signaleert de commandant-korpschef bij de brandweer te Brugge “personeelsproblemen in de dienst uitrusting”. Meerdere

leden van de dienst zouden “verwijzen naar de heer Marnix [A]rschoot als oorzaak van de onderling onhoudbare werksfeer”. Marnix Arschoot, verzoeker, is vastbenoemd technisch medewerker-automecanicien.

In zijn advies aan het college van burgemeester en schepenen wijst de personeelsdienst erop dat een tuchtonderzoek tegen verzoeker kan worden gestart en dat hij preventief kan worden geschorst. Gevraagd wordt te beslissen of een tuchtonderzoek dient gestart en of verzoeker in het belang van het onderzoek en in het belang van de dienst preventief moet worden geschorst.

Ter zitting van 11 maart 2011 stelt het college onder meer vast dat verzoeker na zijn verhoor binnen de brandweer een aantal stukken te zijner verdediging heeft neergelegd bij de personeelsdienst en dat ze in tegenspraak zijn met andere getuigenissen. Het college besluit de stadssecretaris en het diensthoofd Personeel opdracht te geven de betrokkenen te horen en een dossier voor te leggen op de zitting van het college van 25 maart 2011.

4. Op 25 maart 2011 vat het college van burgemeester en schepenen de bevindingen ten gevolge van de gevoerde gesprekken als volgt samen:

- “- er is een normvervaging in de dienst die voortvloeit uit een gedoogbeleid rond het uitvoeren van klusjes en werken door de medewerkers aan wagens vreemd aan de brandweer (zowel eigen wagens, wagens van gezinsleden, collega's en kennissen)
- er wordt materiaal van de brandweer oneigenlijk en onrechtmatig gebruikt voor eigen doelstellingen (gaande van het afhalen van persoonlijke bestellingen door personeel met wagens van de brandweer, tot aanleg van zwarte kassen via verkoop van schroot) en er is sprake van diefstal in het magazijn
- m.b.t. een verkeerd (te hoog) opgemaakte factuur door een leverancier waar ook eigen materiaal werd aangeschaft en opgehaald, is nader onderzoek naar de omstandigheden noodzakelijk
- de leiding schiet tekort op het vlak van aansturen, controleren, plannen, efficiëntie en effectiviteit”.

Omdat “er sterke aanwijzingen zijn dat er strafrechtelijke feiten zijn gepleegd” wordt besloten bij het parket klacht tegen onbekenden neer te leggen wegens fraude en loondiefstal.

Tevens wordt verzoeker door het schepencollege “bij wijze van ordemaatregel en in het belang van de goede werking van de dienst vanaf 28 maart 2011 overgeplaatst, via ter beschikkingstelling, naar de politie”. In dat verband overweegt het college inzonderheid:

“dat vooral de aanwezigheid van Dhr. Arschoot de goede werking van de dienst blijkt te bemoeilijken, omdat de verstandhouding tussen hem en zijn directe chef en zijn collega's verstoord is en er ook een vertrouwensbreuk is; dat hij bij wijze van ordemaatregel zou kunnen worden verplaatst weg van de brandweer; dat dit ook het verdere onderzoek ten goede zou komen; overwegende dat een mogelijk voorstel, afgetoetst met de Korpschef, is om hem over te plaatsen naar de politie via ter beschikking stelling”.

Ook wordt aan de dienstleiding opdracht gegeven “om onmiddellijk een einde te stellen aan het gedoogbeleid rond het werken en klussen aan wagens vreemd aan het korps”.

5. Verzoeker stelt met een 29 april 2011 gedateerd schrijven tegen zijn overplaatsing naar de politie beroep in bij de beroepscommissie voor tuchtzaken. De beroepscommissie verklaart het beroep op 30 juni 2011 onontvankelijk. Verzoekers beroep tot nietigverklaring van de beslissing van de beroepscommissie wordt bij arrest nr. 217.082 van 29 december 2011 verworpen.

Met een brief van 20 juli 2011 dient verzoeker tegen de beslissing van het schepencollege bezwaar in bij de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen. De gouverneur antwoordt met een schrijven van 23 september 2011 dat er “geen voldoende redenen aanwezig zijn die een optreden van mijn ambt zouden rechtvaardigen”.

6. Op 17 augustus 2011 dient verzoeker zich bij de politie aan. Na de voormiddag, waarin hij wagens moet schoonmaken, wordt hij ziek. Hij is sindsdien met ziekteverlof.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van verzoeker

7. In een enig middel voert verzoeker in hoofddorde aan dat de bestreden overplaatsing “een tuchtmaatregel is en geen ordemaatregel” en dat de maatregel, een (verkapte) tuchtsanctie zijnde, “patent onwettig” is doordat niet de in het decreet en de rechtspositieregeling voorgeschreven procedure is gevolgd.

Dat de opgelegde maatregel een verkapte tuchtsanctie is, wordt volgens verzoeker bewezen door de intentie tot straffen en het feit dat de maatregel meer schade toebrengt dan nodig om de werking van de dienst te herstellen. Wat de intentie tot straffen betreft, verwijst verzoeker naar de reden voor de overplaatsing, die uitsluitend gebaseerd is op verwijten in verband met zijn houding en gedrag, en naar de context en “de volledige opbouw” van het dossier. Met betrekking tot de grotere schade dan nodig is, voert verzoeker aan dat zijn nieuwe taken niet overeenstemmen met zijn graad en dat de maatregel “in principe voor onbepaalde duur -“*ad aeternam*”- geldt. Bovendien moet het volgens verzoeker duidelijk zijn dat de problematiek op de werkvloer niet opgelost is door hem daar weg te halen. Integendeel was het “veeleer logisch dat de Adjudant tijdelijk een stap op zij diende te zetten”. Hoe dan ook, “[a]ls men dan toch aan verzoeker zelf een maatregel wilde opleggen waren er alternatieven die verre van zo ingrijpend en vernederend waren als de sanctie die aan verzoeker werd opgelegd”.

Ondergeschikt betoogt verzoeker dat zelfs indien de bestreden beslissing als een ordemaatregel moet worden beschouwd, ze onwettig is omdat in strijd met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht niet duidelijk is bepaald

wat de terbeschikkingstelling inhoudt, minstens omdat de maatregel volstrekt onevenredig is.

8. In de memorie van wederantwoord merkt verzoeker op dat, zoals een nieuw stuk 18 aantoont, zijn overplaatsing definitief is en dat men dan ook bezwaarlijk kan beweren dat hem geen schuld ten laste wordt gelegd.

Tevens meent hij dat de aanleiding tot de bestreden beslissing een resem beschuldigingen zijn “die niet waar zijn, hetgeen ook ongetwijfeld zal blijken na afsluiting van het opsporingsonderzoek” en dat de slechte relatie die hij met zijn collega's zou hebben hieraan toe te schrijven is dat “hij zich verdedigde tegen de valse aantijgingen, niet omdat het *ab initio* slecht ging”. Weliswaar waren er, tegen de achtergrond van de opvolging van de commandant, problemen tussen hem en de adjudant, maar die kunnen perfect opgelost raken “als de taakomschrijving wordt bijgestuurd”. Ten andere meent verzoeker in een vrij land te leven en het recht te hebben om zich te verdedigen.

Veel nadruk legt verzoeker ook op het feit dat het college van burgemeester en schepenen niet wist wat hij bij de politie zou kunnen doen: de taakomschrijvingen die *post factum* worden opgesteld, kunnen het manco niet verhelpen. Door het ontbreken van een jobbeschrijving is verzoeker overgelaten aan willekeur en kan de Raad van State niet controleren “of de beslissing inderdaad wettig was in die zin dat het om een (correcte) ordemaatregel ging die bovendien evenredig was”. Naar de overtuiging van verzoeker zijn er nog mecaniciens tewerkgesteld op andere diensten van de stad. Hij “kan zich niet inbeelden dat er op de stad geen jobs voorhanden zijn die beter aansloten bij zijn eigen job”.

9. Verzoeker betoogt in de laatste memorie dat het verslag van het diensthoofd Personeel “op zijn minst gekleurd is”. Een aanvullend stuk 19 moet bewijzen dat het verslag niet boven elke verdenking staat. Het aanvullend stuk zou ook bewijzen dat er wel degelijk andere mogelijkheden waren dan hem ter

beschikking te stellen van de politie. In dat verband behoorde, volgens verzoeker, de verwerende partij voorafgaand te onderzoeken welke maatregelen konden worden opgelegd, en expliciet en op een zorgvuldige wijze te motiveren waarom precies voor een terbeschikkingstelling bij de politie werd gekozen.

Ten slotte herhaalt verzoeker dat aan de opgelegde maatregel geen einddatum is verbonden. Aangezien de beslissing op haar eigen merites moet worden beoordeeld, mag er volgens hem dan ook geen rekening mee worden gehouden “dat de maatregel niet onevenredig zal geweest zijn als [ze] zal opgehouden hebben te bestaan op het ogenblik dat verzoeker zich opnieuw mag aanbieden wanneer het opsporingsonderzoek voor hem ongunstig [lees: gunstig] is afgesloten”. Eens er een arrest is, kan de verwerende partij de bestreden beslissing ten andere ook niet meer intrekken.

Beoordeling

10. Een ordemaatregel heeft als enig doel de verstoorde goede werking van de openbare dienst te verhelpen. Een tuchtstraf, daarentegen, bedoelt niet alleen de goede orde te herstellen, maar tevens een nadeel toe te brengen; ze wil vooral schuldig gedrag straffen.

Te dezen wordt de overplaatsing van verzoeker uitdrukkelijk niet als een tuchtstraf voorgesteld, maar uitsluitend als een “ordemaatregel”, in het belang van de goede werking van de dienst.

Dat de maatregel, niettegenstaande de schijn van het tegendeel, toch een tuchtstraf is, leidt verzoeker hieruit af dat verwerende partij heeft gehandeld met een disciplinaire bedoeling en dat de maatregel een nadeel toebrengt dat groter is dan nodig voor het herstel van de goede orde.

11. Ten onrechte meent verwerende partij dat de kwestie reeds beslecht zou zijn door het arrest nr. 217.082 van 29 december 2011, hetwelk verzoekers annulatieberoep tegen de beslissing van 30 juni 2011 verwierp.

In dit arrest oordeelde de Raad van State dat de beroepscommissie terecht verzoekers beroep bij haar niet-ontvankelijk verklaarde omdat een beslissing die zich niet als een tuchtstraf voordoet en zelfs uitdrukkelijk pretendeert géén tuchtstraf te zijn, niet te beschouwen is “als een beslissing over het opleggen van een tuchtstraf zoals bedoeld in artikel 139 van het gemeentedecreet”.

Hiermee is alleen gezegd dat de aangevochten beslissing – nu ze zich niet als een tuchtstraf presenteert, integendeel zelfs – niet tot de beslissingen over het opleggen van een tuchtstraf mag worden gerekend waartegen artikel 139 een beroep opent bij de beroepscommissie voor tuchtzaken. Het sluit echter niet uit dat ze finaal, in het kader van een annulatieberoep bij de Raad van State ertegen, als een vermomde tuchtstraf wordt ontmaskerd.

12. In zijn noodkreet van begin maart 2011 signaleert de commandant van de brandweer “verdenkingen over onregelmatigheden” en “[e]en andere heel belangrijke zaak”, namelijk de “onderling onhoudbare werksfeer”. Het eerste verdient volgens de commandant nader onderzocht te worden door een dienst die buiten de brandweer staat; alleen wat het tweede betreft brengt hij expliciet ter sprake dat meerdere leden van de dienst verzoeker als verantwoordelijke aanwijzen.

Waar de personeelsdienst, in reactie daarop, aan het college van burgemeester en schepenen lijkt voor te stellen een tuchtprocedure tegen verzoeker te beginnen en hem preventief te schorsen, beslist het college op 11 maart 2011 opvallend níét in die zin. Het geeft integendeel de opdracht om meer informatie bij de betrokkenen in te winnen tegen de collegezitting van 25 maart 2011.

Op die zitting neemt het college kennis van het resultaat van de gevoerde gesprekken. Het concludeert daaruit dat er sterke aanwijzingen zijn van strafrechtelijke feiten, dat er een aantal duidelijke gedragsregels moeten worden opgesteld, gecommuniceerd en gecontroleerd, en dat er nood is aan herschikkingen binnen het personeel. Wat het eerste betreft wordt beslist klacht bij het parket neer te leggen “tegen onbekenden”. Met betrekking tot het tweede wordt aan de korpsleiding opdracht gegeven om onmiddellijk een einde te stellen aan het gedoogbeleid rond het werken en klussen aan wagens van buiten de brandweer. De herschikking binnen het personeel houdt in dat verzoeker “bij wijze van ordemaatregel en in het belang van de goede werking van de dienst” wordt overgeplaatst naar de politie. Gemotiveerd wordt dat “de verstandhouding tussen hem en zijn directe chef en zijn collega’s verstoord is en er ook een vertrouwensbreuk is” en dat het “ook het verdere onderzoek ten goede zou komen”.

13. Uit de voorgaande “opbouw van het dossier” wordt afgeleid dat het college van burgemeester en schepenen er zich juist scrupuleus voor gevoeld heeft om verzoeker enige schuldige tekortkoming aan te wijven, waarvoor het hem leed zou hebben willen toevoegen. Elke schuldvraag uit de weg gaand, heeft het college zich er – in eerste instantie – toe willen beperken de door de commandant gesignaleerde en door de interviews bevestigde personeelsproblemen te verhelpen middels een soort van klinische ingreep in het personeel, waarbij het gedrag van verzoeker louter op zichzelf benaderde, als een element dat de goede orde verstoort.

14. Naar het oordeel van de Raad van State was er effectief reden tot een optreden in het belang van de dienst en mag een overplaatsing van verzoeker als een voldoende probate en aangepaste remedie doorgaan.

Als gezien, zijn er met het oog op de beslissing van 25 maart 2011 van het college van burgemeester en schepenen gesprekken gevoerd met

verschillende betrokkenen. Die interviews, door het diensthoofd Personeel, resulteerden in een syntheseverslag.

Merkt verzoeker aanvankelijk, in het verzoekschrift, met betrekking tot de interviews en het syntheseverslag in wezen alleen op dat “er van geen enkele verklaring een ondertekend afschrift voorligt”, in de laatste memorie heet het nog net niet dat het verslag leugenachtig is.

Bij vermeld syntheseverslag zijn 23 bijlagen gevoegd. Het gaat kennelijk in hoofdzaak om de met de hand geschreven notities die het diensthoofd Personeel tijdens de interviews nam en die niet door de verklaarder ondertekend zijn. Maar evengoed zijn er twee uitgetypte verklaringen bijgevoegd, die wél ondertekend zijn.

Die verklaringen alleen al, respectievelijk van onderluitenant A. V. en luitenant E. M., kunnen geacht worden de conclusie van verwerende partij te wettigen dat de verstandhouding van verzoeker met zijn directe chef, adjudant P. G., evenals met meerdere collega's, ernstig verstoord is:

- “Intermenselijk is er geen samenwerking meer mogelijk tussen Marnix en de medewerkers [N., F., D. en T.]”;
- “Constante ondermijning door Marnix van het gezag van [P. G.] om bij de kapt op goed blaadje te staan”;
- “[D. P.] vertelt mij anekdoten maar ik mag ze niet gebruiken omdat hij bang is [voor] represailles van Marnix”;
- “Mensen overwegen om ander werk te zoeken, de collega's fleuren op als Marnix er niet is, met z'n allen beschuldigen ze Marnix van gesjoemel, ontvreemding en persoonlijke verrijking. Adj [P. G.] wordt constant door Marnix onderuitgehaald maar krijgt bij kpt [F. G.] geen gehoor [...] Wat moet er nog meer zijn om duidelijk te maken dat de verdere samenwerking met Marnix niet mogelijk is op een menselijk haalbare manier?”

De omstandigheid dat er, zoals verwerende partij toegeeft, ook spanningen waren tussen de commandant en kapitein F. G. en tussen deze kapitein en adjudant P. G., brengt als zodanig niet de realiteit in het gedrang van de verstoorde verstandhouding tussen, langs de ene kant, verzoeker en, langs de andere kant, zijn directe chef, adjudant P. G., evenals meerdere collega's.

Niet alleen mag geredelijk worden bijgevallen dat de getroebleerde relaties van verzoeker met zijn directe overste en met collega's van aard zijn de goede werking van de dienst te bemoeilijken, bovendien komt het niet foutief voor dat verwerende partij heeft gemeend, ter herstel van de goede orde, eerder verzoeker uit de dienst te moeten verwijderen dan de adjudant. Verzoeker beweert weliswaar dat alzo de vete tussen de adjudant en de kapitein blijft, maar gaat er daarmee aan voorbij dat hij in die vete blijkbaar zelf niet zonder aandeel is, en dat er overigens met de verwijdering van de adjudant nog geen oplossing zou zijn gegeven aan de problematische verstandhouding van verzoeker met verschillende collega's.

15. Concreet heeft het college van burgemeester en schepenen verzoeker met het oog op de verbetering van de goede werking van de dienst uitrusting van de brandweer overgeplaatst naar de politie.

Die keuze is niet nader beargumenteerd geworden in de bestreden beslissing zelf. Het belet niet dat ze het resultaat is geweest van een afweging van de beschikbare mogelijkheden, waarbij is gezocht naar een plaats van tewerkstelling die – zoals in de memorie van antwoord wordt gezegd – “het meest gelek [...] op en het dichtst lag bij de dienst waar verzoeker functioneerde”.

In dat verband heeft de stad van meet af aan en consequent betoogd, eerst vóór de beroepscommissie voor tuchtzaken en vervolgens vóór de gouverneur, dat zij weinig keuze had, dat, afgezien van de brandweer, de stad geen enkele dienst meer heeft waar een garage of autowerkplaats is, dat de politie

met haar groot wagenpark dan nog de beste optie leek, dat een plaats bij de groendienst niet als alternatief voor een automechaniciën kan gelden, dat er naast het onderhoud en herstel van grasmaaiers, kettingzagen en verhakselaars, taken met betrekking groenonderhoud en -aanleg zouden moeten worden uitgevoerd, dat een en ander door verzoeker niet als passend zou worden ervaren.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze overwegingen, die hij al van vóór het instellen van zijn beroep bij de Raad van State kende, ondeugdelijk zijn.

Alleszins toont hij dat niet aan door te beweren dat het diensthoofd Personeel de beroepscommissie voor tuchtzaken heeft voorgelogen door te verklaren dat er geen werkplaats bij de groendienst bestaat en door bij zijn laatste memorie een nieuw stuk 19 bij te brengen over de betrekking van “technisch assistent bij de groendienst”. Voor zoveel de Raad van State kan nagaan, heeft het diensthoofd Personeel voor de beroepscommissie alleen doen gelden, zowel in haar schriftelijke als mondelinge verweer, dat de stad buiten de brandweer geen dienst heeft waar nog een “garage” is, of dat er in geen enkele dienst nog een “autowerkplaats” is. Verzoeker, en meer bepaald zijn stuk 19, tonen niet het tegendeel aan. Op te merken is dat het diensthoofd Personeel zelf reeds een functiebeschrijving van technisch medewerker bij de groendienst naar voor bracht bij haar verweernota vóór de gouverneur (adm. doss., stuk 10), zulks ter “ondersteuning” van het feit dat die job juist “niet als passend” werd beschouwd voor verzoeker.

Evenmin toont verzoeker de onjuistheid van de voormelde afweging aan door plots in zijn verzoekschrift bij de Raad van State te laten vallen – zonder dat hij het ooit eerder ter sprake bracht én zonder dat hij het later nog zal herhalen – dat de stad “overigens” ook over een technische dienst beschikt met een werkplaats inzake electromechanica.

Ten slotte is ook de opwerping van verzoeker dat hij “zich niet [kan] inbeelden dat er op de stad geen jobs voorhanden zijn die beter aansloten bij zijn eigen job” allerminst van aard de afweging door de verwerende partij onderuit te halen.

16. Blijft het feit dat het college van burgemeester en schepenen niet wist wat verzoekers opdracht bij de politie precies zou inhouden.

Kennelijk was het de bedoeling, zoals uit de verklaringen van 17 augustus 2011 en 12 november 2012 van de korpschef van de politie wordt opgemaakt, dat verzoeker er zou instaan voor het onderhoud en de technische opvolging van het voertuigenpark van lokale politie, weze het “vrijwel uitsluitend administratief” en met dien verstande dat het takenpakket nader omschreven zou worden “in overleg met de heer Arschoot”. Het zou gaan om taken die naar verantwoordelijkheidsniveau op het administratief niveau C te situeren zijn. Evenwel kon tot op vandaag nog geen duidelijke beschrijving van die *ad hoc*-functie worden opgesteld, omdat er vanwege de ziekte van verzoeker geen overleg met hem kon plaatshebben.

17. Staande voor de personeelsproblemen die zich voordeden in de dienst uitrusting van de brandweer kon, naar het oordeel van de Raad van State, verwerende partij niet alleen terecht menen dat het geboden was verzoeker onverwijld over te plaatsen om de problemen het hoofd te bieden, maar ook dat er niet echt een wezenlijk beter alternatief was voor een overplaatsing naar de politie. In de specifieke omstandigheden van de zaak, staat het feit dat het vooralsnog geen duidelijk uitgemaakte zaak was wat er exact zijn taak zou zijn, dit oordeel niet in de weg.

Daaruit én uit de vaststelling, hierna, dat de overplaatsing noodzakelijk als tijdelijk moet worden opgevat, wordt besloten dat niet blijkt dat de bestreden beslissing om verzoeker via terbeschikkingstelling over te plaatsen

naar de politie, hem meer lasten doet ondergaan dan nodig voor het verbeteren van de goede werking van de dienst uitrusting van de brandweer.

18. De conclusie, tot hier, is dan ook dat de bestreden overplaatsing niet wezenlijk een verkapte tuchtstraf is waarmee verwerende partij verzoeker op een verdoken wijze heeft willen bestraffen om reden van zijn schuld aan zekere tekortkomingen.

Het middel is derhalve ongegrond in zoverre verzoeker erin doet gelden dat ten onrechte niet de voorgeschreven tuchtprocedure is gevolgd.

19. In zoverre verzoeker de bestreden beslissing verwijt “sowieso onwettig” te zijn “zelfs al ware het een ordemaatregel”, bekritiseert hij in de eerste plaats dat de opgelegde ordemaatregel niet zelf omschrijft wat de inhoud van de nieuwe functie bij de politie is.

Als reeds gezien, kan de Raad van State die zienswijze niet volgen. Rekening houdend met de eerder vermelde, precieze toedracht van de zaak, komt dit te dezen niet strijdig met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht voor.

20. Wat evenwel de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel betreft, is alvast in het arrest nr. 217.083 over de vordering tot schorsing geoordeeld dat het, gelet op de verregaand nadelige impact die de verwijdering uit de brandweer voor verzoeker heeft, alleen dan niet miskend werd wanneer de ordemaatregel te begrijpen is als een maatregel die niet definitief is, maar provisioneel, en die meer bepaald geherevalueerd zal worden na afloop van de strafrechtelijke kant van de personeelsproblematiek in de betrokken dienst uitrusting.

Op haar beurt meent de auditeur, in haar verslag, “dat de opgelegde maatregel slechts de toets van de evenredigheid kan doorstaan, indien het om een tijdelijke overplaatsing gaat”.

De Raad van State blijft de zienswijze die hij eerder in het schorsingsarrest huldigde, ook ten gronde aanhouden.

21. Overigens bevestigt verwerende partij in de laatste memorie ondubbelzinnig dat de opgelegde overplaatsing effectief als een tijdelijke maatregel moet worden gezien. In de laatste memorie verklaart zij immers zich naadloos te kunnen aansluiten bij de motivering in voormeld arrest nr. 217.083 en vast te stellen “dat dit in het Auditoraatsverslag volkomen terecht ook gebeurt”.

Dat wordt geenszins ontkracht door het stuk 18 dat verzoeker bij zijn memorie van wederantwoord voegt en dat beweerdelijk aantoont “dat er nooit een einde zal komen aan de ter beschikkingstelling”. Het stuk doet kennen dat verwerende partij bij de brandweer intussen een “vacature technisch medewerker mecanicien (contractueel – niveau C)” heeft bekendgemaakt.

Zoals in het stuk zelf wordt aangegeven en verwerende partij in de laatste memorie ten overvloede herhaalt, betreft het slechts een “tijdelijke versterking van de Brandweer”, respectievelijk “het aantrekken van een tijdelijke vervanger voor verzoeker bij de brandweer”.

22. Ten slotte kunnen noch het argument van verzoeker dat de maatregel niet zelf uitdrukkelijk bepaalt dat hij slechts tijdelijk is, noch verzoekers vrees dat hij in de kou dreigt te belanden als de verwerende partij, eens het arrest zal zijn uitgesproken, weigert tot een herevaluatie van de ordemaatregel over te gaan, ertoe bewegen om het evenredigheidsbeginsel toch voor geschonden te houden.

Het argument doet niet ter zake en de vrees is ongegrond.

Immers heeft ook een verwerpingsarrest gezag van gewijsde, tussen de partijen. Door het middel van de schending van het evenredigheidsbeginsel slechts af te wijzen voor zoveel, en omdat, de opgelegde ordemaatregel

als tijdelijk te beschouwen is, en door vervolgens om die reden het beroep te verwerpen, is tussen partijen voor recht gezegd dat de ordemaatregel geen andere dan die draagwijdte heeft.

Laat vervolgens de verwerende partij na, eens de strafrechtelijke kant van de personeelsproblematiek is afgehandeld, tot de voornoemde herevaluatie van de ordemaatregel jegens verzoeker over te gaan, dan staat het deze vrij om dit nietsdoen van verwerende partij met toepassing van het artikel 14, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State in een voor vernietiging vatbare handeling te converteren, en aan te vechten.

23. Het enige middel wordt in zijn geheel verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 februari 2013, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest